

Carles Pastor: «M'agrada ser espectador del fet quotidià»

Estrenem en exclusiva «La nit més negra» i conversem amb el cantautor saforenc

Carles Pastor | Xepo Ws

L'any 2015 el músic saforenc **Carles Pastor** va publicar *Dies de ràdio* (autoeditat, 2015) i tres anys després *Andròmina* (La Casa Calba, 2018), guanyador del premi Ovidi Montllor al millor disc d'autor. Ara tanca la trilogia amb *Les flors de Txernòbil* (autoeditat, 2022), un recull de cançons que busquen fer més agradable el pes innecessari dels enganys i les mentides amb un contundent so de bandautor, pop elèctric i americana. Avui estrenem en exclusiva "La nit més negra" i conversem de la cançó i el disc amb el cantautor valencià.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=K4tQljbznA>

"La nit més negra" és tot un homenatge a les dones del blues. Com va sorgir aquest tema?

Soc un gran seguidor de la música d'arrel americana. Fa un bon grapat d'anys vaig comprar una recopilació de dones del blues on hi havia gran part de les pioneres del gènere. Artistes com **Bessie Smith**, **Big Mama** o **Ma Rainey** són una part molt important de les impulsores del rock. El fet de ser dones i negres en una societat com l'americana als anys 30, 40 i 50 del segle XX encara els dona més importància. Ací tenim els cants de batre, per exemple. És una música que m'arriba molt endins, de classe obrera lluitant pels drets civils i cantant les penes, la majoria de vegades, però, al mateix temps amb una energia que transmet vitalitat i lluita. A la cançó, li faig homenatge a 17 d'aquestes dones, però en podrien ser moltes més. He après molt de les seues veus al llarg del temps: formen part de la meua educació emocional i musical.

D'on ve la teva vinculació amb aquestes referències musicals?

Vaig créixer a un poble xicotet de les comarques centrals, a l'interior, i a l'estiu feia 40 graus i no hi havia ningú pel carrer. Aleshores agafava la guitarra i anava cap a la muntanya a tocar. Amb 20 anys vaig començar a escoltar **Dylan** i molta música britànica. Amb el temps vaig començar a fossar en les arrels de tota aquesta música: els emigrants irlandesos, les tendències gaèliques i el folk americà. Tot va arribar tard a la meua generació, però estava allí, i mentre la Ruta del Bakalao ocupava el *mainstream*, jo estava en la muntanya a les meues coses. Sentia que aquella música m'arribava ben endins, em preguntava d'on venia exactament i amb els anys he anat aprenent i descobrint més del blues negre primigeni i l'americana. Crec que els paisatges també fan el seu pes.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=VdaaGdTLBhQ>

Quins són els principals temes que has volgut tractar en aquest treball?

Aquest disc tanca una trilogia, és el final d'una història vital i personal. Una pensada conceptual per a contar petites històries. Una manera de no sentir-te sol en un camí que de vegades fa girs que no esperaves. L'estima, la distància, les emocions, un viatge, la carretera, el poble, el barri i, per damunt de tot, les imatges. A mi m'agrada molt aquest concepte fotogràfic a l'hora de fer cançons, m'agrada ser espectador del fet quotidià. De vegades no passa res, però quan passa, la imatge és definitiva.

D'on surt això de "Rock and roi"? Com definiries musicalment aquest disc?

Surt de Llavorsí (Pallars Sobirà), on hi ha un centre d'activitats que es diu "RocRoi". [RIU] Tinc un bon amic que fa vida per allà dalt i cada vegada que ho veia li recordava al meu fill, a qui li diuen Roi. Quan vam pujar aquest estiu i ho vaig veure amb els meus ulls vaig dir "ja tinc el títol de la cançó".

En aquest disc també has volgut homenatjar grans músics versionant els seus temes.

Quins has escollit?

A cada disc de la trilogia he fet una versió, a *Les flors* hem adaptat al valencià "Simple Twist of Fate" de **Bob Dylan**. Em sembla una cançó molt ben parida amb una narrativa sobre els encontres i el destí que m'apetia temptejar. Després he emprat uns poemes de **Leonard Cohen** per a la cançó "Tot el que es mou és blanc".

Carles Pastor Foto: Arxiu

Amb més de dues dècades sobre els escenaris, com valors l'escena musical valenciana actual?

L'escena musical valenciana és igual que totes les altres: amb les seues virtuts i els seus defectes; amb diferents capes, amb talent, amb desconeixement, amb autocomplaença, amb veritables joies, amb futur i amb diferents classes socials. A banda d'això, no ens podem enganyar, l'estat espanyol no fa pràcticament res per compartir cultures i és una pena que ens deixa només el territori on parlem català per a difondre els nostres treballs. Algunes bones bandes estan trencant eixes fronteres imaginàries i toquen arreu de l'Estat i això és fantàstic, però la meua humil opinió és que no deixa de ser tan important com puntual. Hem de treballar contra la precarietat laboral de gran part del sector, millorar les nostres condicions de treball i, des dels mitjans de comunicació, donar suport a la gent de l'ofici encara que això no done tanta audiència. Crec que l'Institut Valencià de Cultura i un bon grapat d'ajuntaments, teatres i sales estan fent un gran esforç per a diversificar i oferir bones propostes. Tot està per fer...